

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **V. B.**,
skazanego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 3 czerwca 2020 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.
z dnia 8 października 2018 r., sygn. akt II K (...),

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

V. B. wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 8 października 2018 r., sygn. akt II K (...), został uznany za winnego tego, że w dniu 19 czerwca 2016 roku, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, dokonał przywozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – obszar celny Wspólnoty Europejskiej, przez drogowe przejście graniczne w M., w województwie (...), w samochodzie marki M. o numerze rejestracyjnym (...), znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci

suszu roślinnego marihuany, zawierającego czynnik narkotyczny $\Delta 9\text{THC}$ o łącznej wadze brutto 27,6 kilograma,

tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1458), za które wymierzono mu karę 5 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w liczbie 360 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł. Ponadto, na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, orzeczono wobec niego przepadek na rzecz Skarbu Państwa przedmiotu pochodzącego z popełnienia ww. przestępstwa w postaci 27,06 kg suszu roślinnego marihuany.

Wyrok Sądu pierwszej instancji został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego, który w apelacji – podnosząc zarzuty, mogących mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia błędów w ustaleniach faktycznych oraz obraży przepisów postępowania (art. 4 k.p.k., art. 5 par. 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k.) – wniósł o zmianę wyroku Sądu *meriti* i uniewinnienie V. B. od zarzucanego mu przestępstwa, ewentualnie uchylenie ww. wyroku i przekazanie sprawy Sądowi *a quo* do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 21 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P..

Od wyroku Sądu drugiej instancji kasację wywiódł obrońca skazanego, który sformułował w niej zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego, mającego wpływ na treść wyroku – art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., przez niepełne, wybiórcze i ogólnikowe rozważenie przez Sąd odwoławczy zarzutów sformułowanych przez obrońcę w apelacji, w których to zarzutach obrońca podnosił, że Sąd pierwszej instancji:

- nie ustalił w sposób nie budzący wątpliwości, by oskarżony w dniu 19 czerwca 2016 r. miał świadomość, że w prowadzonym przez niego pojeździe marki M. o numerze rejestracyjnym (...) znajdowały się środki odurzające,
- nie ustalił w sposób nie budzący wątpliwości, czy oskarżony miał zamiar popełnienia przestępstwa stypizowanego w art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, co nabiera szczególnego znaczenia, zważywszy na fakt, że przestępstwo to można popełnić tylko umyślnie,

- nie wykazał, skąd oskarżony miał pozyskać środki odurzające o łącznej wadze brutto 27,6 kilograma i do kogo miały one trafić,
 - nie wykazał, jaka w istocie miałyby być rola oskarżonego w przestępczym procederze,
 - nie wykazał, by w dniu 15 czerwca 2016 r. oskarżony przebywał w I., gdzie miało dojść do podpisania upoważnienia notarialnego i przekazania oskarżonemu pojazdu marki M. o numerze rejestracyjnym (...),
 - pominął, że z załącznika do raportu logowań do stacji BTS dla numeru telefonu (...) (k.702 - 703 akt sprawy) wynika, że oskarżony nie przebywał w dniu 15 czerwca 2016 r. w I., co potwierdzają jego wyjaśnienia w tym zakresie,
 - nie ustalił danych i nie przesłuchał w charakterze świadka pracownika firmy „P.” o imieniu A., pochodzenia ukraińskiego oraz wspomnianego przez oskarżonego świadka M. K., podczas gdy świadkowie ci mogli ujawnić istotne informacje w sprawie,
 - nie przeprowadził opinii porównawczej dla logowań do stacji BTS numeru telefonu (...) i numeru telefonu (...) celem ustalenia, czy logowania te były tożsame, co potwierdzałoby wersję oskarżonego V. B. o dysponowaniu numerem telefonu (...) przez oskarżonego D. S.,
 - dowolnie i zupełnie arbitralnie przyjął, że dysponentem numeru telefonu (...) była H. S., podczas gdy z akt sprawy wynika wprost, że dysponowała ona wyłącznie numerem telefonu (...),
 - pominął okoliczność, iż na zabezpieczonych torebkach suszu roślinnego nie ujawniono linii papilarnych oskarżonego,
- podczas gdy należyte ustosunkowanie się do powyższych zarzutów przez Sąd drugiej instancji winno prowadzić do wydania orzeczenia nieuniewinniającego skazanego V. B., ewentualnie do uchylenia przez Sąd odwoławczy orzeczenia Sądu pierwszej instancji i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście

bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Wbrew temu, co podnosi jej autor, Sąd odwoławczy rozważył należycie wszystkie zarzuty podniesione w apelacji obrońcy V. B. i ustosunkował się do wszystkich zagadnień, doniosłych dla sprawy. Poczyniona w tym zakresie weryfikacja oceny dowodów Sądu pierwszej instancji nie nosi cech ogólnikowej czy wybiórczej. Odnosząc się do poszczególnych kwestii, które zaakcentowano w opisie zarzutu w *petitum* kasacji należy zauważyć, że Sąd *ad quem* zbadał zasadność ustalenia strony podmiotowej przypisanego skazanemu przestępstwa, odwołując się do okoliczności zdarzenia – sposobu i miejsca ukrycia narkotyków, dostępu do nich jedynie od strony kierowcy oraz faktu wcześniejszego dysponowania pojazdem przez V. B., które w połączeniu z pozostałymi okolicznościami ustalonymi w sprawie (np. faktem obecności skazanego w I.) nie pozostawiały wątpliwości do świadomości i woli skazanego popełnienia przypisanego mu przestępstwa.

Sąd ten rozważył również doniosłość braku logowań do stacji BTS numeru telefonu (...), użytkowanego przez skazanego, uznając – zgodnie z zasadami logiki – że brak określonych logowań na określonym terenie dla określonego numeru telefonu nie oznacza, iż w tym czasie dany właściciel (bądź użytkownik) tego telefonu nie przebywał na tym terenie, a jedynie to, że w tych miejscach i w tym czasie aparat telefoniczny (nie zaś jego właściciel) znajdował się gdzie indziej (s. 11 uzasadnienia). Sąd ten zwrócił również uwagę na ustalenie Sądu *meriti*, że skazany dysponował jeszcze telefonami o innych numerach. Z tych względów dokonywanie jakichkolwiek analiz porównawczych miejsc logowań telefonów komórkowych nie ma istotnego znaczenia dla sprawy.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi również do wniosku, że Sąd drugiej instancji odniósł się do potrzeby przesłuchania pracowników Fabryki Mebli „P.”, niebezpiecznie stwierdzając, że z zeznań świadków – S. S., A. G. i N. P. (których wiarygodności obrona nie kwestionowała) wynikało, że w ww. fabryce nie zostały zamówione meble, po które miałby przyjechać skazany, korzystając zresztą z samochodu, którego ładowność uniemożliwiała wykonanie tego zadania

(s. 12 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*). Sąd ten ustosunkował się także do możliwego współdziałania skazanego z innymi osobami (s. 16 uzasadnienia), co rzecz jasna pozostawało bez wpływu na kwestię pociągnięcia do odpowiedzialności karnej V. B., którego rola – wobec ujęcia go na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa i w świetle opisu czynu przypisanego – była oczywista.

Przypisanie sprawstwa skazanemu nie mogło zostać podważone tym, że na opakowaniach z narkotykami nie znaleziono odcisków jego linii papilarnych. Charakter tej okoliczności sprawia, że byłaby ona doniosła dla sprawy w wypadku pozytywnego jej ustalenia, potwierdzając sprawstwo skazanego. Oczywiście jest bowiem to, że co do zasady brak określonego dowodu co do danego faktu nie może samoistnie wykluczać możliwości jego ustalenia na podstawie innych dowodów. Podobnie marginalne znaczenie dla sprawy miał brak ustalenia, skąd pochodziła marihuana przewożona przez skazanego, albowiem jest to nieistotne z punktu widzenia realizacji znamion przypisanego skazanemu przestępstwa oraz ustalenia doniosłych dla sprawy okoliczności, na podstawie których wnioskowano o sprawstwie i winie skazanego. Dlatego niedoniesienie się Sądu odwoławczego do ww. kwestii nie stanowiło rażącej obrazu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., a tym bardziej naruszenia, które miałyby istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.